

Fjorde og Sunde med grundere Vand et mindre Omfang; den dragende Kraft afpasses derefter i Forhold til Størrelsen, og efterom denne er forskjellig, bruges til Dragningen ligesaa 4 til 50 Lons draagtige Fartøjer. Under Navnene „Trawl“ og „Scrobnet“ sigte vi, forsaavidt vi heri Landet have haft Leilighed til under den jydsk Bektjyst at gjøre deres Beskendskab, kun til de vældige, Klodjet tilrebede Nætposer uden Arme, hvis Indgang foroven spiles ved en Træbom, og som der ved Stangjern m. m. kan gives en saadan Lyngde, efter Dybden, de bruges paa, som er fornøden for, at de kunne følge Bunden. Da Bestemmelsen er at fange fornemmelig den Klabfisk — Pig, Slethvarrer og Lunger — som er mest søgt paa Londons og Hamborgs Torve, ere Masserne store, og der synes derfor ved Brugen at være mindre Fare forbunden for at medtage Yngel og umoden Fisk. De drages, følgende agterud efter Fartøjerne, disse efter Omstændighederne for fulde Sejl, og det vil, selv for den med Fiskemaaden Ujendte, staa klart, at et saa svært Redskab, der holdes i Gang med saadan Kraft, rydder op, hvor det kommer. Det egner sig ikke for Brugen uden til Hav, hvor der er Dybde og Rumleplads (s. Ex. Doggerbank); skulde det tænkes anvendt i vore Fjorde og Sunde og selv under aabne Kyster paa grundere Vand, vilde det volde en Fortryrelse og Ødelæggelse, som ikke kan bestaa med vore Fiskeriers Lary. Dets Brug bør derfor efter vore Forhold afværges, saavidt det danske Østeritorium rækker; det maa henvises til de større Havstrækninger, og da Fiskeriet her er frit, er Dmtale af dets eventuelle Stabelighed paa disse Steder ikke nødvendig; men vi unblade ikke at henvise desangaaende til de lærerige Meddelelser, som findes i „Tidskrift for Fiskeri“ 7. Aarg. S. 41 fl. „Om Havfiskeriernes Udtømmelse“. Derimod have Ufføninger af disse „Trawls“, de tykke saakaldte „Zeefen“ siden 1871 fundet Vej til vore Smaavande, Sunde, Fjorde og mere lavvandede Kyster, hvor de under Navnet „Drive“ eller „Bundslæbevaad“ hos den sikkende Befolkning have vakt en Uro og Ufred, som sine Steder er udartet til Selvtægt mod Fredsfortryrterne. Disse Slæbevaad ere i Indretningen for saa vidt forskjellige fra de førerhandlede store Trawls derved, at de have 2 kortere Arme, en til hver Side af Indgangen, ingen Spilebom, men kun den fornødne Vægt af Sten for at holde Underliget til at følge Bunden, — og i Brugen derved, at de føres frem, ved Liner, fastgjorte til Enden af 2 Udliggere, for og agter i vedkommende Fartøj, der ligger tværs for ballede Sejl; at Trykket af disse Vaad, der drages af en efter deres Størrelse afpasset moderat Kraft, maa virke mindre voldsomt, end det af de førerhandlede større, er en Selvfølge. Men da Jangstens Formaal er Al, som udføres levende til Preussen, og de derfor ere bundne meget smaamaafede, blive de opfiskende for den Yngel og umodne Fisk, som falder for, og de medtage saaledes det Ubrugelige med det Brugelige (se forresten Udv. Prot. S. 11 2den Sp. flg.). Naar det fremdeles mod dem er anført, at de bestadige, oprive og ved gjentagen Overfaring ødelægge Havbundens Plantevæxt og Fiskenes her af-satte Leg, at de for en stor Del tilintetgjøre det lavere Dyreliv paa de Steder, som de overslæbe, og derved berøve Fiskene deres vigtigste Fødeemne, og endelig forstyrre den ombøende Befolknings andet Fiskeri, saa skulle vi i det Følgende undergive disse Bestyrbninger en nærmere Prøvelse.

Derjom Fiskene vare et af Naturen en Gang for alle frembragt Produkt, som ikke ved samme Naturs Kræfter yderligere forøgedes, s. Ex. som Metaller eller Mineraler, saa at der kun var Spørgsmaal om, hvor hurtigt eller langsomt man skulde tilføde Fiskerne at optage og gjøre sig en Fortjeneste af dette Naturprodukt, da maatte man mulig erkjende, at det Redskab, der hurtigst optog den største Mængde deraf, var det i alle Henseender bedste. Men Sagen forholder sig nu ikke saaledes; Naturen er gavmildere mod Mennesket end som saa; den producerer stadig Fisk, naar Mennesket ikke forstyrrer den i denne Virksomhed. Fiskeridriften har derfor andre Hensyn at tage end det, saa hurtig som muligt at bemægtige sig de Fisk, der frembyde sig for Fiskerens Svelg; han maa iagttage, at han ikke tilintetgjør sin egen Indtægtskilde, og derfor gaa frem i sin Virksomhed paa en efter Forholdene afpasset fornuftig Maade. Hertil hører, at han ikke hensigtsløst optager Fisk, der, paa Grund af deres Ungdom og ufuldkomne Udvikling, ingen Nytte ere til som Fødemiddel; thi derved formindsker han Fiskebestanden og forringer den forfattede Produktion uden at opnaa nogen tilsvarende Fordel, foruden at han forhindrer de ødelagte Fiskeindivider fra med Tiden at blive brugbare og avlebygtige. Dette Hensyn iagttages ikke og kan ikke iagttages ved Brugen af de omhandlede bundstrabende Fiskeredstaber, som i sig optage, hvad der falder for, lige indtil spød Yngel, og derved blive opfiskende paa en betænkelig Maade. Fiskerne maa ogsaa iagttage, at de ikke tilintetgjøre Betingelserne for Fiskelivet, hvorved de ødelægge selve dette Liv. Vi kunne her anføre nogle Ord af en indsigtsfuld norsk Naturkyndig, hvis Livsopgave det har været at arbejde for at opbjaelpe og opretholde sit Fødelands naturlige Hjelpekilder ved Lovbestemmelser og administrative Foranstaltninger, over hvilke den norske Regjering derfor ofte har krævet hans Betænkning, nemlig Professor S. Rasch i Kristiania: „Svovibit et Fiskeredstaber eller en Fiskemethode kan antages at virke skadelig for Fiskerierne, herover fornemmelig paa, om ved samme Vegetationen paa Havbunden eller den sammesteds henlagte Leg forstyrres, samt om en større Mængde Fisk beværes eller tilintetgjøres uden at komme Mennesket til Nytte. Ved at forstyrre Plantevæxten paa Havets Bund berøver man